

stod med Bevidstheden om, at hvis de svigtede, var det forbi med Venstre her i Landet. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) vil ligefuldt svinge Svøben og sige dem, hvor Skabet skal staa, til Trods for det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds' forsigtige Udtalelser. De skulle nok faa de Herrer til at gaa deres Ærinde og ikke Venstres.

Det var ikke for ingenting, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds forleden understregede: Vi Socialister paa den ene Side og de andre Partier paa den anden. Nej, han har sin Beregning, klog, som han er. Det skulde da ogsaa være mærkeligt andet. Saa længe han ser, at de Radikale kunne gaa hans og hans Fællers Ærinde, ville trække deres Læs, gaa foran deres Vogn, vil han benytte dem. Men den Dag, han opdager, at nu kunne Socialdemokraterne ikke udnytte dem mere, ville han og hans Fæller, for de ere kloge nok dertil, sige Farvel, og saa ville de Herrer ikke længere kunne fortsætte. Derom ere de vist selv overbeviste, for hvor stor Fantasi de end have, saa stor er den ikke. Derfor tror jeg paa, at der er andre Veje at gaa, derfor tror jeg paa, at Venstre en rum Tid endnu kan regere her i Landet, naar det har Øje for, hvad der fordres dertil. Derfor tror jeg paa Dannelsen af et selvstændigt Venstre, et Venstre, der er uafhængigt baade til den ene og den anden Side. Begyndelsen er gjort ved Samarbejdet mellem de tre Venstregrupper. Den blev for Resten gjort allerede, da Ministeriet Holstein blev dannet. Den blev slaaet fast, da den forrige Konseilspræsident skarpt udtalte de Ord, som bleve Skyld i hans Afgang, og hvor han netop slog fast: Vi ere Venstre, vi ville ikke være Højre. Det blev slaaet fast den Gang, og jeg tror, det er der, vi skulle se Venstres Fremtid her i Landet og ikke i en radikal-socialistisk Samling, hvor Socialdemokraterne absolut ville have Overtaget. Det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) opfattede Forholdet paa lignende Maade forleden. Det var den Tanke, de Herrer Radikale lo ad. Jeg ved ikke, hvad de synes om mit Frieri. Hvis de le, bliver det deres Sag, men jeg tror nu alligevel, at de ikke le ad det, for de ville nok sige sig selv, at noget er der i alt Fald i den Tankegang, som ogsaa de Herrer bør overveje.

Jeg maa derefter gaa over til et Omraade, jeg hellere vilde omtale for sig selv, men Formen, hvorunder vi forhandle her

under Finansloven, er saadan, at man er nødt til at tage det saglige ved Siden af det politiske. Det Omraade, jeg her vil omtale, er dog af en Natur, som vil have nogen Interesse. Det er nemlig vore Opdragelsesanstalter, jeg beder om Opmærksomhed for et Øjeblik. Der er i de senere Aar vokset en meget stor Kærlighed frem til disse Anstalter, til de forsømte Børn i det hele og specielt til Opdragelsesanstalterne. Den er vokset meget stærkt frem, og hos enkelte Mennesker, hos een Mand — jeg tror næsten, han er den eneste —, det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds (Sabroe), er den nu vokset saa stærkt frem, at den er vokset ham over Hovedet. Selv Kærlighed kan jo gaa over alle Grænser, og det ærede Medlem, som er et Følelsesmenneske, er maaske saadan stillet, at Kærligheden let vokser ham over Hovedet. Men naar det giver sig saadanne Udslag, som det har givet sig hos ham, f. Eks. da han i Spidsen for en stor Flok Mennesker faldt den nuværende Forstander for Landerupgaard om Halsen paa Kolding Landevej, tror jeg, man er ude over det normale. Det minder mere om den Kærlighed, som man siger, at et vist lille Husdyr, Hankatten, nærer til sit Afkom. Somme Tider æder den sit Afkom eller i alt Fald ødelægger den det. Det ærede Medlems Kærlighed til Opdragelsesanstalterne og maaske ogsaa til de forsømte Børn er ved at virke ødelæggende paa et Omraade, som han, naar alt kommer til alt, vist helst vilde frede og fremme. Min Kærlighed er af en noget anden Natur. Den er saadan, at jeg hellere vilde støtte disse Anstalter, støtte det Arbejde, der paa dem gøres for de ulykkelige stillede Børn. Jeg synes, vi hellere skulde række dem, der gøre Arbejdet, en hjælpende Haand end angribe dem. Naturligvis: sker der noget paa disse Anstalter, som ikke er rigtigt, skulle vi ikke tage det i Forsvar, men forsøge paa venlig og forstaaende Maade at rette det, som er skævt, og ikke gøre Reklame dermed, hverken for en selv eller for de Formaal, man paa andre Omraader vil fremme. Det sidste vil jeg ikke være med til.

Jeg vil helst støtte dem, der arbejde i denne Sags Tjeneste. Vi bør i Virkeligheden se paa Resultaterne af disse Anstalters og disse Mænds Arbejde og ikke paa, om de i en eller anden Retning muligvis have overskredet den Grænse, som vi, maaske paa Grund af, at vi staa udenfor, synes, at de ikke burde have overskredet. Men selv om de have overskredet